కొద్దికథలు.

వై. శ్రీరామమూర్తి, బి. ఏ. • ఆరుమిల్లి విశ్వనాధరావు

నా కళ్లార చూచాను

బెజవాడ స్టేషన్ గుంటూరు పోదామని రైలు ఎక్కాను .దాని దుంపతెగా, రైలు ఎంతసేపటికీ కదలదాయె! ప్రాణం విసుగెత్తింది. పోయి బోగీద్వారం ముందు నిలబడ్డాను . .

ఎదురుగా వున్న హోటలు హోటలు ముందు నల్లగా ...పులుసుకంపుకొడ్తూ పేలికలైన గుడ్డలతో .. లెక్కపెట్టేందుకు వీలుగా ఉన్న బొమికలతో . కొంత మంది నా దృష్టిలో పడ్డారు దేనికోసమే వీరు ఎదురుచూస్తున్నారు ...

ఇంతలో సర్వరు పుల్లాకులు బైట వేశాడు ఎగపడ్డారు ఎవరికి దొరికినవి వారు తీసుకుని ...తలో దిక్కుకుపోయారు .

ఆకలివల్ల ముసలాడు అయిన ఓ కుర్రాడికి కూడ ఓ ఆకు అందింది దూరంగా పోయి ఆకు విప్పాడు

ఇంతలో మరో కుఱ్ఱాడు వచ్చాడు 'ఆకలి వేస్తోంది నాక్కూడా, కాస్త పెట్టు నావంతురాగానే మన ఇద్దరం తిందాం' అని అడిగాడు బ్రతిమలాడాడాడు . భయపెట్టాడు

ఆకలి ఉమ్మరంగా చెలరేగింది కడుపులో మంటకన్నా ఎక్కువగా బాధిస్తోంది ఏంచేస్తాడు?

గబుక్కున మీదపడ్డాడు ఆకు లాక్కోబోయాడు .మొదటి కుఱ్ఱాడు ఆకు నొక్కిపెట్టాడు గట్టిగా రెండో కుర్రాడు ఆకు లాగాడు జోరుగా ఆకు చిరిగింది

అన్నం నేలపాలైంది కుక్కలు కెతికాయి

కుఱ్ఱాళ్ళిద్దరు చుఱచుఱా చూచుకొన్నారు

గుద్దుపడింది బొమికలు ఖంగున మ్రోగాయి. .గుద్దుమీద గుద్దు [illegible]తంగా ఖంగు ఖంగు మోతలు

గుద్దుల మ్రోతల వినిపించాయి కాబోలు! సర్వరు వచ్చాడు పండ్లు దూరాడు....

చేయెత్తాడు పెద్దపులిని చూచిన మేకల్లా తలోదారికి పరుగెత్తారు .సర్వరు పోయాడు

ఆకలి ఎంతకైనా వెనుదీయదుగా! ఆకలి మానవునిచేత ఎంత నీచపు పనైనా చేయిస్తుందిగదా!—అను తలం[illegible]లో మోసుకెత్తింది ..రైలు కదిలింది.

—వై. శ్రీరామమూర్తి, బి. ఏ.

ఆమె దుఃఖం

చిన్నచిన్న చిరుచీకట్లు మెల్లిమెల్లిగా వస్తున్నై. తూర్పుగాలి రివ్వున వీస్తూ చెంపలకు కొడుతూఉంటే మొహంనిండా మఫ్లర్ కప్పుకుని కూలీలు పనిచేస్తుంటే ఆ చేరువలో కూచున్నాను. పని ఆపుచేయించే సమయం అయింది.

ఆ స్త్రీవచ్చి యెదుట నిలబడింది. దైన్యం స్ఫురిస్తుందా మోహంలో, కళ్ళలో తుకుదించుకుపోయి నీరసాన్ని చూపిస్తున్నై. తైల సంస్కారంలేక చెల్లా చెదురుగాఉన్న జుట్టు మాసి చిరిగిశరీరాన్ని బైటపెడుతున్న చీర, హృదయం బ్రద్దలవుతోందా మూర్తిని చూస్తే కూలిపని చేసేస్త్రీ ఆమె. ఆక్షణంలో కూడ కళ్ళవెంట కన్నీటిబొట్లు ఆగి ఆగి పడుతున్నై ఆ ఉదయంనుంచే ఆవ్యక్తి కళ్ళనీరు కారుస్తూనే పనిచేస్తోంది. హృదయంలో కరడుగట్టుకుపోయిన దుఃఖం కన్నీటి రూపంగా బయటపడుతోంది కాబోలు. వణకుతున్న పెదవుల్తో "బాబూ! యివ్వాళ కూలి, వాడికివ్వొద్దు." అంది దైన్యంగా చూస్తో. ఆమె భర్త రెడ్డికూడ యిక్కడెన్నె పనిచేస్తున్నాడు. "బాబూ!" ఆత్రంగా వింటున్నాను, "కనికరించి నాకిప్పించండి." ఆశగా ఆత్రంగా చూస్తూ మళ్లా పెదవులెత్తి "నిన్న మొన్నటి కూలిడబ్బులు వాడి త్రాగుడుక్రింద చెల్లిపోయినై ముగ్గురు పిల్లలు నేను మూడు దినాల్నుంచి పస్తు "మాటాడటానికికూడ ఆ కంఠానికి శక్తిలేదు. లేనిశక్తి తెచ్చుకుంటూ "చెట్టంతకొడుకును నా దుఃఖాన్ని లెక్కచేయకుండా . యుద్దానికి పంపించాడు. బాబూ! నా బాబును యుద్ధం మింగేసింది. యింటికి తెలియపర్చారు. చేతికందిన పదిహేనేళ్ళ కూతురు యింటివద్ద కలరాకి ఆహుతైపొయ్యింది. కొడుకుపోయినందుకు వంద రూపాయలు పంపారు అప్పులు తీర్చాను. యిద్దరకీ దినం వక్కసారే చేసాను" ఆమెలోని దుఃఖమంతా ఒక్కసారి పొంగి పొర్లింది ఎంతటి కఠిన శిలాహృదయాలయినా ఆ దీనచరిత్రకు కరగకుండా ఉండలేవు ఇటువంటి మందభాగ్యులు యింకా ఎంతమంది యీ పరిస్థితులకు లొంగి దుఃఖిస్తున్నారో? ఆమె మళ్లా ప్రారంభించింది. "కొడుకు యుద్ధంలో మాయమైనా కూతురు కాలంలో కలిసిపోయినా, నా మొగుడికేం విచారంలేదు. తెచ్చినమట్టుకు త్రాగటం, తందనాలాడటం, నేను తెచ్చింది కూడ యిమ్మని బాధించటం. బాబూ! యీ ముగ్గురి పిల్లల ప్రాణానకోసం నా ప్రాణం చావకండా యీ భూమ్మీద అన్ని శక్తుల్నీ కోల్పోయి నిలబడి ఉంది." దుఃఖంతో ఆ కంఠం బొంగురుపోయింది ఆమె మాటల్తో నా హృదయం బ్రద్దలయిపోయింది "పాపం!" అనే మాటలు నాలోనించి వెలువడినై.

—ఆరుమిల్లి విశ్వనాథరావు